Sanctimoris

On Iulie 29, 2013

Descoperă aspectele necunoscute ale ființei tale, astfel încât să parcurgi cu succes fazele importante ale deveniri totale și permanente.

Din nou, în liniștea nopții, m-am trezit. Vocea nu venea de unde m-aș fi așteptat. Auzeam cuvântul " *Sanctimoris* " murmurat iarăși și iarăși, ca o amenințare. Un simbol obscur al profunzimii care se cerea, dacă nu descifrat, cel puțin explicat rațional. Într-un fel, mă simțeam legat de ceva straniu, o experiență a îndepărtării de real, ca și când un duh neprietenos, care abia fusese eliberat din sticlă, mă îndemna să mă apropii de un fel de barieră, aparent reprezentând frontiera dintre viața pământească și viața de apoi.

Acest fenomen devenise un soi de dominanță a ființei mele, în relație cu aspectele necunoscute și neexplorate situate între conștient și inconștient, ce progresa tot mai mult spre o stare de alertă. Era oare una din părțile componente a unei șarade din a căror însumare trebuia să rezulte o nouă interpretare a sinelui?

Din momentul în care acest șir interminabil de șoapte și-au făcut loc în mintea mea, nu am mai putut trăi viața calculat, cu exactitate, ca înainte. Ci într-o continuă negare a individualității mele. În tandem cu nenumăratele interpretări greșite care apăruseră în jurul meu, cu tot ce intra în acțiunea mea. Aproape zilnic se stârnea din senin, în anumite momente, acest murmur unic, greu de înțeles, în care se concentra parcă întreaga mea personalitate autentică, discretă.

Pentru a explica această neconcordanță de încadrare în realitate, admiteam că vocea apărută din senin, această trecere la o extremă pe care nu o puteam înțelege, era o reacție la propriile mele îndoieli în legătură cu ceea ce trăiam. Care îmi împiedicau evoluția.

Sau mai degrabă era rezultatul unei succesiuni de reacții elementare de respingere, care continuau de la sine, una după alta. Ca și cum în organism mi-ar fi intrat o substanță fină, un *messenger* , transportat rapid la creier, producând un efect modificator în mintea mea timp de vreo 20 minute.

Leadership: Ești în stare să-ți construiești o realitate care să fie în rezonanță cu Eul tău autentic, fără să transformi produsul înțelegerii tale în stricta corespondență cu evoluția unei forțe dominante ce nu poate fi identificată?

Duhul acesta neașteptat, forța aceasta dominantă ce mă trezea noaptea ca să-mi inducă un sentiment de neliniște, partea nematerială a naturii mele, părea un fel de plăsmuire a unei ființe suplimentare care mi-a aparținut odată, dar am pierdut-o prin fidelizarea față de căprioiile lumii. Cine m-a lăsat să le înfrunt de unul singur? Era aproape imposibil să înțeleg fenomenul, chiar parcurgându-i fazele importante, de la apariție până la dispariție. Trebuia să pornesc de la ideea definitorie, că profunzimea și complexitatea jucau rolul țintei care trebuia atinsă.

Iar dacă nu permiteam intuiției să pătrundă dincolo de limitele pe care explicațiile raționale nu le puteau transcende, și să ajung la adevărul însuși, atunci nu aș fi reușit niciodată să mă axez pe relația cu mine însumi și să mă înțeleg mai bine.

Sinele, văzut din perspectiva unei făpturi nevăzute, a unei conștiințe aflată mereu la pândă,

îmi pare o aproximare a unei entități de tip "paznic" sau de tip "vânător", în funcție de modul cum răspund la fluxurile și refluxurile vieții. Sinele reprezintă adevărul ascuns în spatele aparențelor pe care nu-l poți birui prin vervă, inteligență, viclenie sau prin împotrivire directă, ci doar printr-o atitudine deschisă, de acceptare, în legătură cu orice faptă pe care am săvârșit-o.

Toată această confuzie care dădea naștere la întrebări, dovedindu-se fatală pentru prezentul și viitorul meu, putea să aibă sens atât timp cât exista și opusul ei. Iar impactul real pe care vocea din capul meu o avea asupra mea, putea avea o singură explicație, și anume:

Căutarea sinelui, arhetip al totalității, îl poate conduce pe om spre procesul în urma căruia devine stăpân pe propria sa gândire, lăsând Eu-lui posibilitatea de a face față unor noi trăiri și de a se autodepăși.

Leadership: Poți să-ți construiești o imagine a revelației asimilate existențial care să se datoreze unei apartenențe la o realitate tăinuită, fără să-ți pui la zid acea parte a personalității pe care o arăți lumii?

Te confrunți cu un fenomen care devine un soi de dominanță a ființei tale? Un șir interminabil de șoapte și-a făcut loc în mintea ta? Trăiești într-o continuă negare a individualității tale? Intuiția ta poate să pătrundă dincolo de limitele pe care explicațiile raționale nu le pot transcende?

Iată ce confirmă din plin perspectiva dezvoltării. În momentul în care personalitatea, intuiția, capacitatea ta de a face față impactului schimbării îți poartă pașii spre adevărata fortăreață a autocunoașterii, spre tot ce te reprezintă de fapt, de fapt intri într-un joc superior și captivant. În care, pentru a câștiga, trebuie să conștientizezi că ești un jucător. Apoi să evaluezi câștigurile și riscurile, să cunoști regulile și urmările ce pot apărea în cazul în există o diferență foarte mare între ele două.

Leadershipul intervine în performanța propriei tale dezvoltări atunci când te transformi dintr-un jucător într-un investigator, deci atunci când încerci să explici neconcordanța dintre tine și realitatea marelui joc al vieții. Atunci când faci trecerea de la o apartenență și de la o identitate la alta. Practic, în acest moment important, parcurgi drumul spre tine însuți în sens invers. Nu mai încerci să te împaci cu realitatea cu care te-ai obișnuit, ci faci pașii necesari spre a te cunoaște în profunzime.

Aceasta este de fapt semnificația "șoaptelor" care îți pătrund în toată ființa, dându-ți fiori la ureche atunci când îți transmit, într-un mod straniu, acele vibrații interioare care trezesc partea individuală din natura ta și îți permit să conștientizezi cine ești cu adevărat.

Leadership: Începi să înțelegi că atitudinea față de ceea ce simți într-un moment cheie al vieții îți poate oferi în același timp posibilitatea de a fi sincer față de ceea ce ești cu adevărat într-o realitate care doar ție îți aparține?

Marchizul de Vauvenargues a spus la un moment dat un lucru important care merită să se întipărească în memoria fiecărui lider: " *Rațiunea și simțirea se sfătuiesc și se completează rând pe rând. Cine n-o consultă decât pe una din ele și renunță la cealaltă se lipsește fără chibzuință de o parte din ajutoarele care ne-au fost hărăzite pentru a ne conduce.* "

Pentru a fi un bun slujitor al leadershipului trebuie să-ți păstrezi ajutoarele care ți-au fost hărăzite pentru a te conduce singur pe drumul excelenței, trăind sub o lege care să-ți impună criteriul ce trebuie folosit în evaluarea abilitaților și resurselor proprii.

Există o artă a gestionării propriei persoane și a utilizării la maximum a timpului pe care îl acorzi "șoaptelor". Ele te deconectează de la acea negare continuă a individualității tale, până la nivelul impunerii și recunoașterii adevărului a cine ești cu adevărat. Leadershipul devine justificat și valoros abia atunci când te gestionezi bine pe tine însuți, când te obișnuiești să intri în relație cu latura ta neexplorată, când reușești să elimini îndoielile în legătură cu ceea ce ești.

Între procedeele principale utilizate în analiza propriei persoane și a propriei previzibilități, se numără centralizarea resurselor necesare producerii schimbării și descoperirea punctelor tari necesare pentru a elimina confuzia între " *a fi* " și " *a nu fi* ".

Reușita în leadership nu este rezultatul unei succesiuni de reacții elementare de respingere a "adevărului", care continuă de la sine, una după alta. Ci este rezultatul unei negocieri cu tine însuți, atunci când te axezi pe relația cu tine însuți și să reușești să te înțelegi mai bine.

A fi sincer față de ceea ce ești cu adevărat într-o realitate care doar ție îți aparține înseamnă să ții cont de felul cum te influențezi singur, de felul cum îți crești personajul interior, în așa fel încât să nu rupi legătura cu ceea ce se petrece în afara ta atunci când trebuie să găsești o justificare a "subiectivității" tale.

Sanctimoris este cheia unei șarade a cărei înțelegere îți poate asigura o dezvoltare ascendentă. Reprezintă o metaforă care îți scoate mintea din făgașul ei obișnuit și te face să îți pui întrebările fundamentale care te ajută să alungi ceața din fața ochilor, și să deslușești mai bine cine ești cu adevărat.

Cu cât te cunoști mai bine și explorezi aspectele necunoscute ale Eu-lui tău, cu atât șansele de a te abate de la tine însuți sunt mai mici. Prin această autocunoaștere profundă vei putea să afli cine ești, ce vrei să construiești și încotro te îndrepți. Vei afla care este menirea ta și care trebuie să fie aportul tău în această lume, de pe poziția de lider.

Source: https://neculaifantanaru.com/sanctimoris.html